

om de kirkelige Bestemmelser og Niclasen (U. P.), som bl. a. udtalte, at Grundloven, »Grundlaget for det hele«, selvfølgelig bør være ens for alle Dele af Riget, og at det er Færingernes Pligt som danske Statsborgere at vise Troskab og Loyalitet over for Danmark og holde Rigets Grundlov. Endvidere Jensen-Stevns (V.), som gjorde den Opfattelse gældende, at man ved Forslagets Udarbejdelse ligesom havde sat al Energi ind paa at skabe Betingelser for en stærk Regering, men derimod næsten ikke havde sat Grænser for Regeringsmagten og heller ikke tilsikret Borgerne de grundlovsmæssige »Frihedsrettigheder«. Rigstinget forekom ham at være et meget svagt Punkt i Forfatningen, og den Personlighedstype, man havde sat sin Lid til, var paa Forhaand mistænkt; og Bestemmelserne om Adgang til Folkeafstemning var dels praktisk ubrugbare, dels saa snævre, at alle Skattelove var unddraget Folkeafstemning. Hvad dernæst de enkelte Borgeres Rettigheder angaar, var det ikke lykkedes at fastslaa Domstolenes Kompetence til at hævde disse; man maatte snarere frygte, at Domstolenes Energi vilde svækkes, efter at et Forsøg fra konservativ Side paa at opnaa en udtrykkelig Afgørelse var strandet i Kommissionen paa Regeringspartiernes Modstand.

Statsministeren, som ved Forslagets Forelæggelse havde beklaget, at Sagen ikke havde formaaet at samle Partierne, erklærede i Anledning af Hauchs og Langes Udtalelser, at der selvfølgelig var Villighed til Forhandling, og han ønskede Held med de forestaaende Forhandlinger, men der kunde formentlig ikke med de Partier, som havde samlet sig om Forslaget, »forhandles tilbage til slettere Betingelser« end dem, Forslaget indeholdt.

Landstingets Udvalg modtog en Deputation fra Landsforeningen af Menighedsraad, som udtalte Ønske om, at Ændringer vedrørende Kirkens indre Forhold kun burde kunne gennemføres, efter at Forhandling derom var ført med Biskopperne og der var givet *Menighedsraadene* Lejlighed til at udtale sig (jfr. § 71, Pkt. 2), og som endvidere ønskede § 71, Stk. 2, affattet saaledes: »De til Folkekirken henlagte Midler saavel som de den tilgaaede Værdier bevares, og Udbyttet af disse kan alene anvendes til Folkekirkens ordinære Udgifter.«

Fra forskellig Side i Udvalget fremsattes Ønske om en Affattelse af § 73, som direkte hjemlede Adgang til ved særlig Lov at fastsætte Regler om *Bidrag til Folkekirken* i Tilfælde, hvor af Ægtefæller kun den ene tilhører Folkekirken. Statsministeren ansaa imidlertid en saadan Ændring for overflødig, da Grundloven ikke hindrer, at der ved almindelig Lovgivning gives Regler for den Bidragydelse, der paahviler Folkekirkens Medlemmer, og hertil kunde Udvalget slutte sig.